

Arrest

nr. 316 208 van 8 november 2024
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. GEENS
Lange Lozanastraat 24
2018 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 3 juni 2024 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 13 mei 2024.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 juli 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 augustus 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat D. GEENS.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

Gegevens van de zaak

1. Bestreden beslissing

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Iraakse nationaliteit te hebben en een Arabier te zijn. U stelt een soennitisch moslim te zijn. U bent geboren in X, te Baghdad. U woonde hier tot 2002 en verhuisde toen naar aanleiding van uw huwelijk naar de wijk al-Askar, in het district al-Mahmoudiya, in de provincie Baghdad. Uw vrouw en kinderen bevinden zich momenteel in de ouderlijke woning van uw vrouw, een straat verder van jullie huis, in al-Mahmoudiya. Uw vader overleed op 3 november 2020 aan ouderdom.

Uw moeder woont momenteel samen met uw oudste zus bij uw broer S. in jullie ouderlijke woning, in de wijk al-Shorta al-Jamsa te Baghdad. Uw broer W. woont ook nog steeds in Irak, in al-Molasawat. Uw broer H. woont in Finland. Eén van uw zussen woont momenteel in Canada, uw andere zussen bevinden zich

respectievelijk in al-Shorta al-Jamsa, al-Risala, en al-Baya, te Irak. Uw broer A.I.A.A. woont momenteel in België, waar hij op 25 april 2017 de vluchtelingenstatus verkreeg (CG [...] & OV [...]).

In 2002 begon u te werken als bediende bij een militaire industriële dienst. Vóór 2003 stond deze bekend als de 'a.-Q.' firma, die zich bezighield met de productie van militaire uitrusting. Na 2003 werd de productie echter stopgezet en werd deze overheidsfirma louter administratief. De zusterfirma's produceerden echter nog, maar vanaf dat moment deden ze niet meer aan militaire productie, maar produceerden ze batterijen, autobanden, verwarmingstoestellen, vloering en ramen. U was de verantwoordelijke voor de beveiliging aan de receptie bij de administratieve afdeling. Ook het geld voor de salarissen werd maandelijks maximum twee dagen in dit gebouw bewaakt, en het was tevens uw verantwoordelijkheid dit te beveiligen. U werkte als ploegleider in een ploeg van acht mensen. Er was tevens een vervangingsploeg die jullie afwisselde, met een collega-ploegleider.

Op 22 januari 2022, vijftien minuten voor het einde van uw shift op het werk, ontving u van een collega een enveloppe met uw naam op. De collega zei dat een auto met hoge snelheid langs was gereden, en de enveloppe vanuit de wagen in de richting van het gebouw werd gegooid. In de enveloppe zaten een dreigbrief en een kogel. Op de brief stond geschreven: "We gaan u doden".

Diezelfde dag was u onderweg naar huis van uw werk wanneer u door een auto werd gehinderd, waar drie gemaskerde mensen inzaten. Het waren dezelfde personen die u de brief hadden gestuurd. U vermoedt dat ze lid waren van een militie, aangezien ze reden met een auto met geblindeerde ramen, en dit soort auto's altijd gebruikt werd door milities. U deed het raam van uw auto open. Die personen zeiden u dat u zich niet meer moest bemoeien met de salarissen, en moest doen alsof u niet wist dat de salarissen waren binnengekomen. Ze wilden het geld immers stelen. U vroeg hierop hoe u dit kon doen, het geld was immers uw verantwoordelijkheid, en zei dat u dat eigenlijk niet kon doen. Hierop zeiden ze dat u een vrij man was en u dit al dan niet mocht doen, maar dat als u dit niet zou doen, ze u zouden doden, en dat u dus even moest nadenken over wat u wilde doen. Hierna gingen ze weg.

Dezelfde dag nog ging u klacht indienen bij het politiebureau van al-Mahmoudiya.

De volgende dag meldde u het incident tevens aan uw baas op het werk. Hij zei u dat hij de taak met betrekking tot de salarissen zou overnemen en het nodige zou doen. Die dag vernam u dat uw collega-ploegleider ook een bedreiging had ontvangen via de telefoon.

Vijf dagen later, op 27 of 28 januari 2022, werden de salarissen gewoon uitbetaald, zonder problemen.

Op 28 januari, of de dag nadien, vond u 's ochtends een tweede enveloppe, die was achtergelaten aan de ingang van uw werkplaats. Op deze brief stond andermaal geschreven: "We gaan u doden".

Op 8 februari verliet u uw werk om naar huis te gaan, maar werd u verhinderd door dezelfde auto als de eerste keer. Er stapten drie gemaskerde mannen uit. U stapte uit uw auto, ze duwden u op de grond, en één van hen richtte een wapen op uw hoofd. Hij zei dat hij u zou doden, waarop een andere zei dat hij u niet moest doden maar u moest laten lijden. Hierop werd u met een mes gestoken in uw hand en gesneden in de buikstreek. Ze sleepten u daarna naar een soort beek en lieten u daar achter. Zeven minuten na hun aankomst geraakte u buiten bewustzijn. U werd wakker in het ziekenhuis. Twee landbouwers hadden voor u een ambulance gebeld.

U bleef twee dagen in het ziekenhuis van al-Mahmoudiya. Gedurende deze periode kreeg u een sms-bericht waarin stond dat dat ze u zouden doden, en dat u niet moest denken dat u nu veilig was.

Na die twee dagen werd u overgebracht naar het al-Jarwo ziekenhuis in Baghdad. Hier bleef u twee dagen. Daarna bleef u nog twaalf dagen in Baghdad, u ging eerst naar de woning van uw broer en verbleef daarna op verschillende adressen. U had echter nood aan een specialist om de zenuwen in uw hand te opereren, en er was een specialist in een privékliniek in al-Mahmoudiya. Daarom keerde u terug naar al-Mahmoudiya, waar u werd geopereerd aan uw hand. U bleef ongeveer vier of vijf dagen in al-Mahmoudiya. U ging echter niet terug naar uw huis.

Uw vrouw zei u dat u hier niet meer mocht blijven omdat het gevaarlijk kon zijn voor u. Hierna vertrok u naar Erbil in de Koerdische Autonome Regio (KAR). U keerde echter voor één overnachting terug naar Baghdad om een paspoort aan te vragen. Hierna ging u terug naar Erbil. Uw schoonvader haalde uw paspoort op, en regelde uw visum. Van zodra dit allemaal klaar was, keerde u terug naar Baghdad om uw paspoort en visum op te halen. Hierna ging u terug naar Erbil, vanwaar u Irak verliet in augustus 2022. U reisde via Turkije,

Italië, en enkele onbekende landen, naar België, waar u op 13 september 2022 aankwam, en 17 dagen later een verzoek om internationale bescherming indiende.

Ze kwamen nog regelmatig naar u vragen in de wijk, tot en met februari 2023. Hierna kwamen ze niet meer.

Ter staving van uw verzoek legt u volgende originele documenten neer: uw identiteitskaart, uw paspoort, uw werkbadge, uw klacht bij de politie, uw verklaring aan de politie na de aanval, uw medische documenten, een psychologisch attest in uw hoofde, en het medisch verslag van het al- Jarwo ziekenhuis.

U legt tevens kopieën van volgende documenten neer: uw huwelijksakte, uw ontslagbrief, twee medische documenten in uw hoofde, de identiteitsdocumenten van uw familie, en een rantsoenkaart. U legt tenslotte een foto neer van uw verwonding.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) op grond van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, van oordeel is dat er in uw hoofde bepaalde bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

Uit uw verklaringen blijkt immers dat u last heeft van pijn in uw hand en buik, en lijdt aan slapeloosheid (CGVS, p. 3). U had tevens recentelijk een infectie aan uw longen en borstkas (CGVS, p. 3). Uit uw neergelegde medische documenten blijkt inderdaad dat u last heeft van de verwondingen aan uw hand en buik (zie administratief dossier). U volgde tevens kinesitherapie (zie administratief dossier). Daarnaast blijkt uit een psychologisch attest in uw hoofde, d.d. 27 december 2023, dat u last heeft van slaapproblemen, PTSD-symptomen en symptomen van depressie (zie administratief dossier).

Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er u steunmaatregelen verleend in het kader van de behandeling van uw verzoek door het Commissariaat-Generaal, en werd eerst en vooral gevraagd hoe het met uw gezondheid ging aan het begin van het persoonlijk onderhoud (CGVS, p. 3). Er werd tevens gevraagd hoe u zich op de dag van het persoonlijk onderhoud voelde, waarop u antwoordde dat u zich goed voelde (CGVS, p. 3). Gevraagd of u op dat moment ergens last van had, stelde u van niet (CGVS, p. 3). U verklaarde tevens dat u zich in staat voelde om die dag het persoonlijk onderhoud te doen, en dat u dit zonder hinder zou kunnen doen (CGVS, p. 3-4). Er werd aangegeven dat er een pauze zou zijn, en dat als u nood zou hebben aan een bijkomende pauze, u dit altijd mocht aangeven (CGVS, p. 2). Er werd verder tijdig gepauzeerd, en na de pauze werd u opnieuw gevraagd of alles oké was, waarop u bevestigend antwoordde (CGVS, p. 13). Verder bleek er nergens tijdens het persoonlijk onderhoud enig probleem te zijn.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient in hoofddorde te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt. Zo kan het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) geen geloof hechten aan de door u aangehaalde verklaringen in verband met uw problemen. Dit om volgende redenen.

U verklaart dat u sinds 2002 werkzaam was als administratief bediende bij een overheidsbedrijf, en instond voor de beveiliging aan de receptie, alsook voor de beveiliging van cash geld dat maandelijks gedurende maximum twee dagen in het gebouw werd gestockeerd, en waarmee salarissen werden uitbetaald (CGVS, p. 10 & 13-16). Het CGVS betwist deze tewerkstelling op zich momenteel niet. Echter, de beweerde problemen die u hierdoor zou hebben gekend, kunnen niet worden geloofd.

U stelt dat u op 22 januari 2022 onderweg was naar huis van uw werk, en werd gehinderd door een auto (CGVS, p. 12 & 16). U verklaart dat er drie gemaskerde mensen in de auto zaten (CGVS, p. 17). Ze zeiden dat u zich niet meer met de salarissen moest bemoeien, en dat als u dit toch zou doen, ze u zouden doden; zij wilden immers zelf beslag leggen op het geld (CGVS, p. 17 & 19). Uw verklaringen omtrent dit incident blijken echter vaag, onaannemelijk en zelfs inconsistent te zijn.

Ten eerste heeft u amper informatie omtrent de personen die u aanspraken. Het enige dat u kan zeggen is dat ze gemaskerd waren, en reden met een auto met geblindeerde ramen en zonder nummerplaat, en dat dit soort auto's altijd gebruikt wordt door milities (CGVS, p. 18). Het gaat hier evenwel om een loutere veronderstelling in uw hoofde, die bovendien wel erg vaag blijft, aangezien u niet eens kan zeggen bij welke

militie ze dan eventueel zouden horen (CGVS, p. 18). U stelt dat die personen niks zeiden over zichzelf of hun identiteit, en dat u hen ook niet durfde vragen wie ze waren of bij wie ze hoorden (CGVS, p. 18). Het is bevreemdend dat u, na een dergelijk verzoek onder dwang, niet eens zou willen weten wie die personen waren die u dit vroegen en/of tot welke militie ze behoorden. Indien ze van u eisten dat zich veraf van het cash geld zou houden, mag men toch in alle redelijkheid aannemen dat zij u iets meer informatie zouden geven aangaande hun groepering en hoe dat alles verder in zijn werk zou (moeten) gaan.

U ook gevraagd waarom ze net u aanspraken en niet één van de collega's uit uw ploeg, stelt u dat u de verantwoordelijke was voor de andere zeven collega's (CGVS, p. 17). U verklaart verder dat deze personen het blijkbaar al langer op het geld hadden gemunt, en 'via via' hadden kunnen achterhalen wie de verantwoordelijke was (CGVS, p. 17). De baas van de vervangende ploeg was immers ook bedreigd geweest (CGVS, p. 17-18). Bovendien stelt u dat ze wisten wanneer jullie gingen werken en stopten met werken, wanneer het geld binnenkwam, wanneer de andere ploeg kwam werken, ze wisten alles (CGVS, p. 18). Hoe ze dit echter allemaal wisten, en wat/wie die 'via via'-weg in concreto was of inhield, verduidelijkt u niet. Hiernaar gevraagd, antwoordt u simpelweg dat als men iets crimineels wilt doen, men van alles zal doen om informatie te verkrijgen (CGVS, p. 18). Dit is echter geenszins een afdoend antwoord op de vraag.

Gevraagd wat ze juist wilden dat u deed, antwoordt u dat hun doel was om het geld te nemen (CGVS, p. 17). Echter kan u niets meer zeggen over hun plan, bijvoorbeeld wanneer ze zouden komen, of hoe ze dit geld zouden meenemen, laat staan dat u op enige manier heeft proberen nagaan wie eventueel binnen het bedrijf mee in het complot kon zitten (CGVS, p. 18). U verklaart dat ze enkel zeiden dat u moest doen alsof u van niks wist vanaf het moment dat de salarissen zouden zijn binnengekomen (CGVS, p. 18). Het is echter allesbehalve geloofwaardig dat ze u zouden vragen om hen te helpen bij hun plan om het geld te stelen, maar vervolgens op geen enkele manier zouden verduidelijken of concretiseren hoe dit plan dan wel in zijn werk zou gaan, en welke rol u er precies in zou spelen. Daarenboven, indien zij 'via via' te weten zijn gekomen wie de ploegleiders waren, wat toch veronderstelt dat zij intern in het bedrijf over enige connecties beschikten, kan men zich de vraag stellen waarom u dan - die mogelijks niet geneigd was hen ter wille te zijn - werd aangesproken en het geld niet via de interne connecties werd weggesluisd. Het betrof immers cash geld dat gemakkelijker kon worden gestolen.

Bevreemdend is tevens dat ze na bovenvermeld incident zomaar vertrokken, zonder van u de bevestiging te hebben gekregen dat u hen zou helpen (CGVS, p. 19). Ze zeiden immers dat u uiteindelijk vrij was om uw eigen beslissing te nemen (ondanks dat ze u bedreigden met de dood), en dat u even kon nadenken over wat u wilde doen (CGVS, p. 19). Het is opnieuw niet aannemelijk dat ze u zouden inlichten over hun plannen om het geld te stelen, maar van u vervolgens niet eens meteen de garantie wilden hebben dat u zou meewerken, of dit op zijn minst niet zou verder vertellen opdat de organisatie zijn voorzorgen kon nemen.

U verklaart dat u diezelfde dag nog klacht ging indienen bij het politiebureau van al-Mahmoudiya (CGVS, p. 19). U legt deze klacht tevens neer (zie administratief dossier). In deze klacht wordt er echter ook gesproken van een enveloppe die u van hen had ontvangen, met daarin een dreigbrief en een kogel (CGVS, p. 19). Hiernaar gevraagd, stelt u plotseling dat u inderdaad op 22 januari ook een enveloppe had ontvangen, met een dreigbrief en een kogel (CGVS, p. 21). Dat u dit echter zelf niet spontaan vermeldde, maar pas na een confrontatie met de vertaling van het door u neergelegde document hierover spreekt, ondermijnt de geloofwaardigheid ervan. U verklaart dat u deze enveloppe vijftien minuten voor het einde van uw shift van een collega ontving (CGVS, p. 21). De enveloppe werd weggegooid in de richting van het gebouw (CGVS, p. 21). Uw collega zei u dat hij een auto, een soort pick-up of camion van het merk Nissan, met een hoge snelheid zag weggrijden (CGVS, p. 21). In de brief stond simpelweg dat ze u zouden doden. Opnieuw is dit niet logisch.

Op dat moment had u immers nog niet met hen gesproken. Hiernaar gevraagd, stelt u dat ze u in het begin gewoon wilden laten schrikken (CGVS, p. 21). Het is echter geheel onaannemelijk dat ze iemand van wie ze een samenwerking verlangden, reeds voor ze hun verzoek tot samenwerking zelfs hadden uitgesproken, zouden bedreigen met de dood. Dat is niet bepaald een manier om iemand te overtuigen, wel integendeel. Dient te worden opgemerkt dat het bovendien bevreemdend is dat u verklaart dat u de brief achteraf gewoon verscheurde, en niet wist dat daar consequenties aan zouden verbonden zijn (CGVS, p. 21). Dat u een dergelijke bedreiging naar u toe zomaar zou vernietigen, doet opnieuw de wenkbrauwen fronsen.

U verklaart dat u de volgende dag met uw baas sprak over het incident (CGVS, p. 21). Uw baas zei dat hij het nodige ging doen, maar iets meer concreets zei hij niet (CGVS, p. 21-22). Men dunkt echter dat u wel graag wat meer informatie had verkregen omtrent wat er ondernomen zou worden, aangezien u persoonlijk bedreigd werd. Dat u hier dus niet meer informatie rond heeft, ook verder geen navraag heeft gedaan, is vreemd. Meer zelfs, indien zowel uw naam als deze van uw collega-ploegleider door die militieleden werd achterhaald, zou men toch minstens verwachten dat u dan zelf binnen het bedrijf, eventueel op een discrete

manier, onderzoek zou doen wie eventueel mee in het complot zat en/of op welke manier jullie beider identiteiten werden gelekt. Dat u daar niet het minste initiatief toe genomen heeft is toch wel frappant.

U stelt verder dat u na de uitbetaling van de salarissen op 27 of 28 januari, een tweede enveloppe ontving (CGVS, p. 12 & 22). Opnieuw is het merkwaardig dat u dit initieel niet heeft vermeld, nl. wanneer u werd gevraagd al uw problemen uiteen te zetten (CGVS, p. 12-13). U zag deze enveloppe 's ochtends liggen aan de ingang van het gebouw waar u werkte (CGVS, p. 22). In deze brief stond opnieuw dat ze u zouden doden. Indien ze het echter werkelijk op u gemunt hadden, is het geheel onlogisch dat ze via zo'n omweg te werk zouden gaan, in plaats van u rechtstreeks aan te spreken zoals op 22 januari zou zijn gebeurd. Bovendien is het niet logisch dat ze u eerst zouden waarschuwen van hun plan om u te doden, in plaats van meteen tot actie over te gaan.

U stelt dat u pas op 8 februari, op weg naar huis, werd verhinderd door dezelfde auto als de eerste keer (CGVS, p. 12 & 23). Er stapten drie gemaskerde mannen uit, die u bedreigden met een wapen, en u met een mes aan uw hand en buik verwondden (CGVS, p. 12 & 23-24). U weet echter niet of het om dezelfde personen als de eerste keer ging (CGVS, p. 23). Bevreemdend is tevens dat ze u niet zeiden waarom ze u op dat moment aanvielen (CGVS, p. 24). U verklaart dat de reden voor u duidelijk was, met name omwille van het geld van de salarissen (CGVS, p. 24). Dit is echter opnieuw een veronderstelling in uw hoofde. Dient te worden opgemerkt dat het bovendien merkwaardig is dat niemand het incident zag gebeuren (CGVS, p. 24). U stelt immers dat het gebeurde aan het einde van uw werkshift (CGVS, p. 24). Gevraagd waar uw andere collega's dan waren, stelt u dat iedereen al naar huis was, omdat u de laatste bent die vertrekt (CGVS, p. 24). Gevraagd waar dan de collega's waren die de volgende shift moesten doen, antwoordt u dat u eerst de collega's van de andere ploeg ontvangt en hen een update geeft, alvorens zelf te vertrekken (CGVS, p. 24). Dit lijkt wel erg toevallig. Bovendien verklaart u dat het incident gebeurde op slechts een minuut of anderhalve minuut rijden van uw werk (CGVS, p. 23). Dat er zo dicht bij een bedrijf met maar liefst 2.000 werknemers, waar het toch een komen en gaan moet zijn, niemand ook maar iets zou hebben gezien of opgevangen van het incident, kan opnieuw moeilijk worden geloofd (CGVS, p. 14).

U verklaart dat u, wanneer u in het ziekenhuis van al-Mahmoudiya lag, nog een sms-bericht kreeg waarin stond dat ze u zouden doden, en dat u niet moest denken dat u nu veilig was (CGVS, p. 12 & 24-25). Dit is echter allesbehalve logisch. Indien ze u effectief wilden doden, hadden ze hier immers perfect de kans toe gehad tijdens het laatste incident waarbij u enkel werd verwond. Wat is het nut van een dreigement (schriftelijk of telefonisch) indien hieraan achteraf geen gevolg wordt aan gegeven? Daarenboven rijst hier ook alweer de vraag hoe men dan aan uw mobiele nummer is gekomen en waarom u niet heeft getracht, eventueel via collega's of familie, dit te achterhalen.

U verklaart dat dit de laatste keer was dat u rechtstreeks iets van hen zou hebben gehoord (CGVS, p. 25). U verliet Irak echter pas in augustus 2022 (CGVS, p. 11). Dat u dus nog maanden in Irak heeft verbleven, zonder nog iets te horen van hen, ondermijnt verder de geloofwaardigheid van uw relaas. U verklaart echter wel dat ze nog regelmatig naar u vroegen in de wijk, en dat ze dit deden tot en met februari 2023 (CGVS, p. 25). Het gaat hier echter om een blote bewering die u op geen enkele manier weet te staven. Bovendien haalt u, behalve financiële problemen, geen andere problemen aan die uw familie in Irak op dit moment nog zou kennen (CGVS, p. 10).

Dat ook uw familie geen problemen meer heeft gekend met deze personen, ook al kan in alle redelijkheid worden aangenomen dat zij wel in staat zijn om jullie woonplaats te achterhalen, ondermijnt andermaal de geloofwaardigheid van de door u geopperde problemen met een (onbekende) militie.

Het gegeven dat uw broer hier een beschermingsstatus werd toegekend, wijzigt evenmin bovenstaande appreciatie van uw asielverzoek. Wat de problemen van uw broer betreffen, dient te worden opgemerkt dat deze geenszins gerelateerd zijn aan uw huidige asielrelaas. Elk verzoek om internationale bescherming dient immers op individuele basis te worden beoordeeld, waarbij wordt rekening gehouden met de persoon van de verzoeker, de specifieke gegevens van het dossier en de algemene situatie in het land van herkomst op het ogenblik van de beslissing aangaande het verzoek om internationale bescherming. Noch de Conventie van Genève, noch de Europese regelgeving (zie HvJ, 4 oktober 2018, zaak C-652/16) noch de Belgische wetgeving verplichten de Belgische asielinstanties om een internationale beschermingsstatus toe te kennen aan een familielid van een begunstigde van internationale bescherming louter op basis van zijn familieband met deze persoon. In haar arrest van 4 oktober 2018, heeft het Hof van Justitie van de Europese Unie herhaald en benadrukt dat de richtlijn 2011/95/EU, zogenaamd 'Kwalificatie (herschikking)' de toekenning van internationale bescherming uitdrukkelijk voorbehoudt aan personen bedoeld in de richtlijn: de personen die een gegronde vrees voor persoonlijke vervolging hebben en de personen die een persoonlijk reëel risico op ernstige schade lopen. Dit is niet het geval wat u betreft, zoals blijkt uit wat voorafgaat.

Bovenstaand geheel van vaststellingen leidt onvermijdelijk tot de conclusie dat er geen geloof kan worden gehecht aan de problemen die u zou hebben gekend. Bijgevolg kan u niet als vluchteling worden erkend.

De door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande appreciatie van het CGVS niet ombuigen. Uw identiteitskaart en paspoort bewijzen hoogstens uw identiteit en herkomst, hetgeen in deze beslissing niet wordt betwist. De kopieën van de identiteitsdocumenten van uw familie en de rantsoenkaart zijn hoogstens een aanduiding van hun identiteit en herkomst, die in deze beslissing evenmin worden betwist. De kopie van uw huwelijksakte is hoogstens een aanduiding van uw huwelijk, hetgeen in deze beslissing ook niet ter discussie staat. Uw werkbadge, en de kopie van uw ontslagbrief, verwijzen naar uw tewerkstelling, maar tonen geenszins de daarmee gelinkte en beweerde problemen aan. Wat uw klacht bij de politie, en uw verklaring aan de politie na de aanval betreffen, dient te worden opgemerkt dat dergelijke documenten uw relaas slechts kunnen staven bij het afleggen van geloofwaardige verklaringen, wat allermindst het geval is gebleken. Bovendien is het zo dat alle Iraakse documenten onbetrouwbaar zijn omdat er veel corruptie is bij het verstrekken ervan en omdat er zeer veel stukken tegen betaling worden verstrekt of vervalst, zowel in Irak als daarbuiten (zie informatie die toegevoegd is aan het administratief dossier). Daarenboven, wie of waar die stukken ook werden verstrekt, zij geven enkel uw eigen verklaringen weer, niets meer en niets minder. De foto van uw verwonding daarnaast, toont geenszins aan wanneer, door wie en in welke omstandigheden u deze verwondingen opliep. Ook uw medische documenten, en de kopieën van uw medische documenten, tonen geenszins aan door wie en waarom u de hierin vermelde verwondingen of letsels opliep. Dat u werd opgenomen in een Iraaks ziekenhuis staat evenmin ter discussie, doch kan niet met zekerheid worden vastgesteld waaraan de letsels te wijten zijn.

Wat betreft het door u bijgebrachte attest van klinisch psycholoog S.K., dd. 27 december 2023, moet benadrukt worden dat, ofschoon in het document geattesteerd wordt dat u lijdt aan PTSD en symptomen van een depressie heeft, dit attest geen sluitend bewijs is voor de omstandigheden waarin u zegt uw verwondingen of psychische aandoeningen te hebben opgelopen. Een arts doet vaststellingen over de fysieke of mentale gezondheidstoestand van een patiënt. Rekening houdend met zijn/haar bevindingen kan de psycholoog vermoedens hebben over de oorzaak van de opgelopen verwondingen of psychische aandoeningen, maar kan hij/ zij nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden schetsen waarbij de verwondingen werden opgelopen of waarvan de psychische toestand het gevolg is. Een arts kan zich hiervoor ook enkel baseren op de gezegden van de patiënt. Hierbij moet er daarenboven nogmaals worden op gewezen dat, gelet op voorgaande vaststellingen, de door u aangevoerde asielmotieven ongeloofwaardig werden bevonden.

Tot slot, naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Irak worden het rapport **UNHCR International Protection Considerations with Regard to People Fleeing the Republic of Iraq** van januari 2024 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/policy/countrypos/unhcr/2024/en/147247>) of <https://www.refworld.org/>), en de **EUAA Country Guidance Note: Iraq** van juni 2022 (beschikbaar op <http://euaa.europa.eu/publications/countryguidance-iraq-june-2022>) of <https://euaa.europa.eu/asylum-knowledge/country-guidance>) in rekening genomen.

Nergens in voornoemde UNHCR-richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Irakees een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Irak, dienen de verzoeken om internationale bescherming van Irakezen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken verzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Irak. UNHCR wijst er op dat verzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas", afhankelijk van de individuele omstandigheden van de zaak, nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld.

In de voormelde EUAA Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er tevens sprake moet zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Guidance Note wordt er op gewezen dat de schaal van het willekeurig geweld in Irak verschilt van regio tot regio en dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie per provincie rekening moet gehouden worden met volgende

elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is binnen een provincie; (v) het aantal burgerslachtoffers; en (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten.

De voornoemde aspecten worden in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Irak, die gebaseerd is op het geheel van de landeninformatie waarover het CGVS beschikt (zie infra). Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reële risico voor burgers te beoordelen.

Uit een grondige analyse van de beschikbare landeninformatie (zie de **COI Focus Irak – Veiligheidssituatie van 26 april 2023 (update)**, beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coif_irak_veiligheidssituatie_20230426.pdf en het **EUAA Country of Origin Report Iraq: Security situation van januari 2022**, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/euaa_coi_report_iraq_security_situation_20220223.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds 2013 grotendeels werd bepaald door de opkomst van en de strijd tegen de Islamitische Staat van Irak en Syrië (ISIS). Op 9 december 2017 kondigde de toenmalige Iraakse eerste minister Haider al-Abadi de definitieve overwinning op ISIS af. Het door ISIS uitgeroepen kalifaat is volledig verdwenen. Sinds het verlies van het laatste grondgebied in Irak voert ISIS een low-level-guerrillaoorlog met als voornaamste doelwitten het Iraakse leger, de politie, de Popular Mobilization Forces (PMF), en lokale gezagsdragers. Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweld door de restanten van de Islamitische Staat in 2022 en begin 2023 op een vergelijkbaar pijl bleef met het jaar daarvoor. Ook in 2022 en begin 2023 is ISIS een ruraal fenomeen en houdt het zich schuil in ontoegankelijke gebieden in Centraal-Irak, van waaruit het aanvallen uitvoert. Het lagere niveau van geweld toe te schrijven aan ISIS is over het hele land duidelijk voelbaar. Grootschalige aanvallen zijn uitzonderlijk geworden. Zelfmoordaanslagen zijn zo goed als verdwenen, alsook aanslagen met een hoog aantal burgerslachtoffers.

De sjiitische milities van de PMF hebben in 2020-2021 hun greep op het voormalige ISIS-territorium in Centraal-Irak versterkt. Ook in 2022 wisten de PMF verder aan invloed te winnen, en drongen zij verder door in hoge posities binnen de regering.

De parlementaire verkiezingen van oktober 2021 zijn zonder grote geweldincidenten verlopen. De daaropvolgende regeringsvorming heeft tot grote spanningen geleid tussen de sjiitische politieke partijen onderling.

De politieke strijd die daarop volgde ontaarde in augustus 2022 in een openlijke confrontatie tussen de Sadristen en hun tegenstanders van het meer pro-Iraanse 'Coordination Framework'. Het geweld bleef in Bagdad beperkt tot de Internationale Zone. In Zuid-Irak werden vooral de kantoren van pro-Iraanse milities aangevallen door Sadristische militanten. In Basra kwam het tot schietpartijen in het centrum van de stad. Buiten de door sjieten gedomineerde delen van het land is het niet tot rellen of gevechten gekomen. In Noord-Irak en in de rest van Centraal-Irak bleef het rustig. Door bemiddeling uit verschillende hoeken kon een grootschalige confrontatie vermeden worden en trokken de Sadristen zich terug. De slachtoffers die bij deze opstoot van het geweld te betreuren vielen, vielen hoofdzakelijk onder de betogers, zijnde leden van de Sadristische Vredesbrigades, de pro-Iraanse PMF die tegen de betogers vochten, en ook onder de veiligheidsdiensten. Op 13 oktober 2022 werd Abdul Latif Rashid van de Koerdische partij Patriottische Unie van Koerdistan (PUK) verkozen tot nieuwe president van Irak. Het Iraakse parlement heeft op 27 oktober 2022 de nieuwe regering onder leiding van Mohammed Shya al-Sudani van de Dawa partij verkozen waarmee de politieke patstelling, die een volledig jaar had geduurd, kon worden doorbroken.

De VS en Iran hebben verder beiden een militaire aanwezigheid in het land. Zowel in 2020 als 2021 kwam het tot vijandelijkheden tussen de VS enerzijds en pro-Iraanse milities anderzijds. Dit heeft tot een hele reeks aanslagen op militaire en andere instellingen van de VS in Irak geleid. De terugtrekking van de Amerikaanse grondtroepen was tegen eind 2021 afgerond, maar dit betekent niet het volledige einde van de Amerikaanse aanwezigheid. Er blijft nog altijd een beperkte capaciteit voorhanden die soms het doelwit van aanvallen wordt.

Uit de voormelde informatie komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Irak regionaal erg verschillend zijn. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Bijgevolg dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in Irak, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen

met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad te worden beoordeeld.

Dit gebied omvat zowel de stad Bagdad als enkele omliggende districten. De stad Bagdad bestaat uit de volgende negen districten: Adhamiyah, Karkh, Karada, Khadimiyah, Mansour, Sadr City, Al Rashid, Rusafa en 9 Nissan. De provincie bevat verder nog de districten Al Madain, Taji, Tarmiyah, Mahmudiyah en Abu Ghraib. Het gebied rondom de stad Bagdad wordt ook wel aangeduid met de term 'Baghdad Belts'. Het betreft echter geen officiële term in de bestuurlijke indeling van Irak, noch is het een eenduidig afgebakend geografisch gebied. Wel is het duidelijk dat deze Belts zich zowel in de provincie Bagdad als daarbuiten bevinden. De geweldincidenten die plaatsvinden in dat gedeelte van de Belts dat in de provincie Bagdad gelegen is, werden mee in rekening gebracht bij het beoordelen van de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad.

De provincie Bagdad staat onder controle van de Iraakse autoriteiten waarbij de Iraqi Security Forces (ISF) samen met de Popular Mobilization Forces (PMF) instaan voor de veiligheidscontroles en de ordehandhaving. De controle over de Baghdad Belts komt meer en meer in handen van de pro-Iraanse milities te liggen. De pro-Iraanse milities oefenen controle uit over bevolkingsgroepen en doorgangswegen rond Bagdad in de hoop de VS-troepen te verdrijven en de situatie dusdanig te modelleren dat ze er op langere termijn een demografische meerderheid kunnen behouden. De ISF zijn hierdoor genoodzaakt hun aandacht te verdelen over dit euvel en hun strijd tegen de Islamitische Staat van Irak en Syrië (ISIS), waardoor de doeltreffendheid van beide inspanningen afneemt.

In de hele provincie vinden veiligheidsincidenten plaats. Het totale aantal veiligheidsincidenten en het totale aantal burgerslachtoffers dat hierbij valt, lag net zoals in 2021, evenwel zeer laag. Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweld in Bagdad voornamelijk kleinschalig en doelgericht van aard is, waarbij de daders vaak niet geïdentificeerd kunnen worden. Onder andere sjiietische milities en criminele groeperingen maken zich schuldig aan politiek en crimineel geweld zoals ontvoeringen en afpersing. Verder wordt ook melding gemaakt van enkele gevechten in tribale context.

De dreiging die uitgaat van ISIS in Bagdad en de Baghdad Belts is beperkt. Uit de beschikbare informatie blijkt dat het aantal aanvallen alsook het aantal slachtoffers dat kan worden toegeschreven aan ISIS sinds 2020 in dalende lijn is. De meeste slachtoffers van ISIS vallen bij aanvallen op het leger, de PMF en de politie. Uitzondering op dit laatste zijn de drie (zelfmoord)aanslagen die in 2021 in Bagdad plaatsvonden. Tijdens de verslagperiode pleegde ISIS geen (zelfmoord)aanslagen in Bagdad. ISIS is sinds december 2022 bijna uitsluitend actief in de noordelijke rand van de provincie, waar het in eerste instantie militair personeel en leden van de PMF viseert.

De enige zelfmoordaanval dewelke gericht was tegen het Iraakse leger vond in Tarmiyah plaats. De groepering ondervindt echter constante druk van de ISF ten einde aanvallen op de hoofdstad te verhinderen. Bagdad is wel nog steeds een doelwit van ISIS en is ISIS nog steeds in staat om aanvalsteams in de Baghdad Belts logistiek te ondersteunen.

Vanaf begin oktober 2019 vonden er in de stad Bagdad grote protesten plaats tegen de heersende politieke klasse, de regering en de buitenlandse inmenging in de Iraakse politiek. De autoriteiten traden hardhandig op tegen personen die betrokken waren bij de protestacties tegen de regering. Er vonden hevige, gewelddadige confrontaties plaats tussen betogers enerzijds en de ordediensten en andere gewapende actoren anderzijds. Deze grote demonstraties behoren echter tot het verleden. Ze eindigden in maart 2020 door de pandemie en de intrekking van de steun van de Sadristen. Er vinden wel nog kleinschalige antiregeringsbetogingen plaats. Deze gingen soms gepaard met geweld. Dit politiek geweld is evenwel doelgericht van aard en kadert niet binnen een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet, met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden.

Volgens IOM telde Irak op 31 december 2022 1.168.619 ontheemden (IDP's) en keerden ruim 4.9 miljoen ontheemden ondertussen terug naar hun regio van oorsprong. IOM registreerde de terugkeer van iets meer dan 93.000 IDP's naar de provincie Bagdad. Ruim 46.000 IDP's afkomstig uit de provincie blijven nog steeds ontheemd.

In de EUAA Guidance Note wordt voorts aangegeven dat er voor geen enkele Iraakse provincie geconcludeerd kan worden dat er sprake is van een situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger louter door zijn of haar aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige schade in de zin van artikel 15 c) van de (herschikte) Kwalificatierichtlijn. Na een grondige

analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er niet kan gesteld worden dat de veiligheidssituatie in Irak, en meer specifiek in de provincie Bagdad, sinds de publicatie van de EASO Guidance Note in juni 2022 zodanig is gewijzigd is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Irak, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico zou in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet.

Hierbij aansluitend wijst het CGVS er volledigheidshalve nog op dat het EHRM in het arrest in de zaak D. et al. V. Roemenië van 14 januari 2020 (zaak nr. 75953/16) zijn standpunt omtrent de mogelijke schending van artikel 3 EVRM omwille van de veiligheidssituatie in Irak nogmaals heeft bevestigd. Het Hof stelde vast dat er geen elementen voorlagen die erop wijzen dat de situatie in Irak aanzienlijk veranderd zou zijn sinds haar arresten in de zaken J.K. et al. v. Zweden (zaak nr. 59166/12) en A.G. v. België (zaak nr. 68739/14), respectievelijk uitgesproken op 23 augustus 2016 en 19 september 2017, waarin het Hof oordeelde dat de veiligheidssituatie in Irak niet van dien aard is dat de verwijdering van een persoon een schending van artikel 3 EVRM zou inhouden.

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad nog steeds complex, problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Als een uit Bagdad afkomstig Irakese verzoeker omwille van zijn of haar specifieke profiel bescherming nodig heeft, wordt die dan ook verleend. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het blind geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan invoeren die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in Bagdad in uw hoofd dermate verhogen dat er moet worden aangenomen dat u bij een terugkeer naar Bagdad een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Horiauw, Baghdad, noch te al Askar, al-Mahmoudiya, Baghdad.

Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofd omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Verzoekschrift en nota

2.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van:

- “- schending van artikel 3 EVRM
- schending van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951 (“vluchtelingenconventie”)
- schending van artikel 48 t.e.m. 48/6 Vreemdelingenwet
- schending van artikel 51/10 Vreemdelingenwet
- schending van de beginselen van behoorlijk bestuur: het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht”.

Hij ontwikkelt dit middel als volgt:

“[...]

4. Verzoeker benadrukt dat hij naar best vermogen een antwoord heeft proberen te formuleren op de vragen die hem werden gesteld. Hij verwijst hiervoor naar de verklaringen die hij heeft afgelegd doorheen zijn verzoek tot internationale bescherming en in het bijzonder tijdens zijn persoonlijk onderhoud.

Er kan geen resultaatsverplichting worden opgelegd aan verzoeker om alle gestelde vragen te beantwoorden.

Het komt er echter op aan om de geloofwaardigheid van de verklaringen die verzoeker heeft afgelegd te toetsen aan zijn persoonlijke situatie, waarbij op zorgvuldige wijze rekening moet worden gehouden met de persoonlijkheid en achtergrond van verzoeker.

Verzoeker heeft tijdens zijn persoonlijk onderhoud toegelicht waarom hij niet kan terugkeren naar Irak, andermaal binnen de mogelijkheden en kennis die hij heeft (zijn persoonlijke situatie). Verzoeker meent dat op basis van deze verklaringen, evenals de elementen die gekend zijn in het administratief dossier en hetgeen blijkt uit de objectieve landeninformatie, dat voldoende blijkt dat hij in de onmogelijkheid is om terug te keren naar Irak.

5. In de bestreden beslissing wordt gesteld dat de verklaringen van verzoeker – wat betreft het incident dat zich voordeed op 22 januari 2022 – “vaag, onaannemelijk zelfs inconsistent” zouden zijn, hetgeen verzoeker betwist.

Er dient vooreerst te worden benadrukt dat het incident in direct verband stond met de tewerkstelling van verzoeker als administratief bediende bij een overheidsbedrijf, alwaar hij instond voor de beveiliging aan de receptie en de beveiliging van cash geld (waarmee de salarissen werden uitbetaald) dat maandelijks gedurende maximum twee dagen in het gebouw werd bewaard. Zowel de tewerkstelling van verzoeker als het concrete takenpakket van verzoeker staan buiten betwisting. De vaststelling is essentieel, omdat het incident van 22 januari 2022 in rechtstreeks verband staat met de tewerkstelling van verzoeker.

Ten tweede, is het geenszins bevreemdend dat de personen die verzoeker aanspraken hun identiteit niet kenbaar hebben gemaakt. Het geschetste omstandigheden maken het net tegendeel net onaannemelijk doordat uit hun anonimiteit net een grotere dreiging uitging. Het zou ook geen enkel nut dienen dat deze personen hun identiteit zouden kenbaar maken, wel integendeel. Hun identiteit werd verborgen gehouden, hetgeen de reden vormde waarom ze bijvoorbeeld reden met een geblindeerde wagen.

Verweerder miskent ook de concrete omstandigheden waarnaar verondersteld wordt dat – gedurende de korte “ontmoeting” met deze personen – verzoeker wel zou hebben gevraagd wie ze waren en tot welke groepering ze behoorden. Dit betreft geen “gesprek”. Verzoeker kreeg instructies wat hij moest doen en welke gevolgen er zouden volgen als verzoeker dit niet zou opvolgen. Het is in dezelfde zin dan ook onrealistisch om te veronderstellen dat verzoeker zou moeten weten wat hun “doel” was om het geld te stelen.

In het verlengde hiervan, blijkt tevens uit de aangehaalde concrete omstandigheden door verzoeker dat de militieleden zich vooraf hadden geïnformeerd over bv. de verantwoordelijken over het geld en de concrete werkwijze. Het is volstrekt logisch dat men dit niet openlijk zou hebben gedaan en/of via officiële kanalen. Men kon dit “via-via” achterhalen, zoals verzoeker heeft aangegeven. Dit is andermaal, gelet op de aangehaalde concrete omstandigheden, als aannemelijk te beschouwen. Doordat verzoeker een verantwoordelijkheid had over het geld, werd hij aangesproken (bedreigd).

Verzoeker heeft na het incident klacht neergelegd bij de politie van al-Mahmoudiya. Door verzoeker werd dit stuk (de klacht) overgemaakt. Er worden geen opmerkingen gemaakt door verweerder over de authenticiteit of de inhoud van dit stuk, waardoor dit de verklaringen van verzoeker ondersteunt.

De opmerking dat verzoeker niet eerder zou hebben verteld over de enveloppe die hij ontving op 22 januari 2022, dan pas wanneer hij hiermee zou zijn geconfronteerd omdat dit vermeld stond in de klacht neergelegd bij de politie van al-Mahmoudiya, doet geen afbreuk aan de geloofwaardigheid hiervan. Verzoeker kon hierover duidelijk vertellen, wanneer hem dit werd gevraagd. Verzoeker werd, voor dit ter sprake kwam, ondervraagd over de confrontatie die hij had met de personen van de militie.

Uit het verslag van het persoonlijk onderhoud kan derhalve worden opgemaakt dat er geen “open vragen” werden gesteld aan verzoeker hierover, maar net meer gerichte vragen. Het is dan ook geenszins ernstig om verzoeker vervolgens te verwijten dat hij niet “spontaan” hierover verteld zou hebben, temeer omdat vooral de confrontatie met de personen van de militie het meeste impact had.

Verzoeker gaf bovendien, nadat hij hierover werd bevraagd, op gedetailleerde wijze weer hoe hij deze enveloppe heeft ontvangen en welke stappen hij vervolgens heeft ondernomen. Dit geldt eveneens over de tweede enveloppe die verzoeker ontving op 27/28 januari 2022.

De enveloppes zijn andermaal dienend om verzoeker te intimideren en hem, uit angst, aan hen te binden. Ook de andere acties van de militieleden waren erop gericht om verzoeker angst aan te jagen, onder meer door hem op directe wijze te bedreigen met de dood. Dit vormde de manier waarop men verzoeker voor hun wilden winnen, zonder dat men noodzakelijk (effectief) zou overgaan tot het vermoorden van verzoeker waardoor al hun “inspanningen” tot een einde zouden komen.

Doorheen de verklaringen van verzoeker was voorts reeds gebleken dat de militieleden op een beredeneerde en voorbereide manier tewerk zijn gegaan. Er mag dan ook worden verondersteld dat zij op 8 februari 2022 op de hoogte waren dat er geen andere personen aanwezig zouden zijn wanneer zij verzoeker opnieuw benaderden. Het is dan ook niet bevreemdend dat er geen getuigen waren van het incident.

Na de vermelde incidenten door verzoeker, gaf hij nog aan dat er nog regelmatig naar hem gevraagd werd in de wijk. De situatie kalmeerde dus wel, maar de vrees van verzoeker is en blijft bestaan bij een terugkeer naar Irak. Dit blijkt uit de verklaringen die verzoeker heeft afgelegd.

Er dient derhalve te worden besloten dat, gelet op de afgelegde verklaringen en de voorgelegde documenten, op een afdoende wijze de vrees van verzoeker gestaafd is bij een terugkeer naar Irak.

7. In ondergeschikte orde, wijst de verzoekende partij erop dat naast de erkenning van de vluchtelingenstatus haar ook de subsidiaire beschermingsstatus kan worden toegekend.

Volgens de verzoekende partij zijn er hiertoe voldoende zwaarwichtige gronden om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Irak louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 Vreemdelingenwet. De verzoekende partij verwijst daarvoor naar de actuele gekende veiligheidssituatie in Irak in combinatie met bovenvermelde situatie van verzoeker.

Er kan niet worden ontkend dat de veiligheidssituatie in Bagdad nog steeds complex, problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus.

Bijgevolg rijst, in overeenstemming met wat het Hof van Justitie van de Europese Unie in zijn arrest Elgafaji (HvJ 17 februari 2009, C-465/07) heeft gesteld, de vraag of verzoeker persoonlijke omstandigheden kan inroepen die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in Bagdad voor haar dermate verhogen dat er moet worden aangenomen dat zij bij een terugkeer naar de regio Bagdad een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon.

Verzoeker diende Irak te verlaten in augustus 2022, waardoor hij er sindsdien geen inkomen of huisvesting meer heeft. De familie van verzoeker heeft het bijzonder moeilijk in Irak. Verzoeker vertelde tijdens het persoonlijk onderhoud ook over de situatie van zijn gezin en de financiële problemen die zij hebben.

Deze persoonlijke elementen, temeer gelet op de veiligheidssituatie in Irak, werden daarentegen niet onderzocht door verweerder.

De verzoekende partij vraagt daarom, in ondergeschikte orde, tot het toekennen van de subsidiaire bescherming.”.

2.2. Verweerder legt een aanvullende nota van 26 augustus 2024 neer, waarin hij middels URL verwijst naar:

“UNHCR International Protection Considerations with Regard to People Fleeing the Republic of Iraq van januari 2024, beschikbaar op [URL]

EUAA Country Guidance Note: Iraq van juni 2022, beschikbaar op [URL]

COI Focus Irak – Veiligheidssituatie van 26 april 2023 (update), beschikbaar op [URL]

EUAA Country of Origin Report Iraq: Security situation van mei 2024, beschikbaar op [URL]”.

Beoordeling

1.

2.

3. De Raad, die inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt over volheid van rechtsmacht, dient inzake het verzoek om internationale bescherming een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft daarbij aan waarom een verzoeker om internationale bescherming al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Hij dient daarbij niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De opsomming van wetbepalingen impliceert niet *an sich* dat de bestreden beslissing behept is met een onregelmatigheid of dat verzoeker nood heeft aan internationale bescherming.

In de mate verzoeker aanvoert dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de

verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer de verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staaft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

4. Verzoeker verklaart niet te kunnen terugkeren naar Irak nadat hij problemen kende met een militie, die via hem geld wilden stelen.

5. Er wordt echter geen geloof gehecht aan verzoekers asielrelaas, gezien zijn verklaringen gekenmerkt worden door vaagheden en onaannemelijkheden.

- Verzoekers kennis over de personen met wie hij problemen kreeg is onaannemelijk beperkt (NPO, p. 18). Verzoeker kan niet eens zeggen bij welke militie ze zouden horen (NPO, p. 18), maar ook verzoekers verklaring dat deze personen tot een militie behoorden blijkt louter gebaseerd op hypothesen. De personen zeiden niks over zichzelf of hun identiteit en verzoeker bleek niet te hebben gevraagd wie ze waren of bij wie ze hoorden (NPO, p. 18).
- Verzoeker bleek tevens onwetend over wat deze personen juist wilden dat hij deed (NPO, p. 17). Er bleek nooit ook maar enigszins geconcretiseerd te zijn wat het plan was om het geld van de salarissen te pakken te krijgen.
- Verzoeker beweerde dat deze personen “*via-via*” hadden kunnen achterhalen wie de verantwoordelijke op het werk voor de salarissen was (NPO, p. 17), dat ze ook reeds de baas van de vervangende ploeg hadden bedreigd (NPO, p. 17-18) en dat ze wisten wanneer ze gingen werken en stopten met werken, wanneer het geld binnenkwam en wanneer de andere ploeg kwam werken (NPO, p. 18). Verzoeker kon echter geenszins verduidelijken of aannemelijk maken hoe ze dit echter allemaal wisten en wat/wie die “*via via*”-weg *in concreto* was. Verzoeker bleek ook geen enkele poging te hebben ondernomen om na te gaan wie binnen het bedrijf mee in het complot zat (NPO, p. 18). Overigens kan uit verzoekers verklaringen niet blijken waarom hij werd bedreigd om mee te werken, terwijl zijn bedreigers kennelijk connecties binnen het bedrijf hadden en via die interne connecties het geld hadden kunnen wegsluizen.
- Pas na confrontatie met de vertaling van de door verzoeker neergelegde klacht bij het politiebureau van al-Mahmoudiya (NPO, p. 19), waarin gesproken wordt van een enveloppe met daarin een dreigbrief en een kogel (NPO, p. 19), stelt verzoeker dat hij op 22 januari een enveloppe met een dreigbrief en een kogel had ontvangen (NPO, p. 21). Dat verzoeker deze dreigbrief niet spontaan vermeldde toen hem gevraagd werd om de redenen van zijn vertrek uiteen te zetten (NPO, p. 12-13) - wat wel degelijk een “*open vraag*” is, in tegenstelling tot wat het verzoekschrift beweert - doet afbreuk aan de geloofwaardigheid. Bovendien werd verzoeker hierna nog gevraagd of hij alles had kunnen vertellen dat hij wou vertellen en of hij alle feiten had verteld die zich hadden voorgedaan, waarop verzoeker telkens bevestigend antwoordde (NPO, p. 13). Waar in het verzoekschrift wordt aangevoerd dat de confrontatie met de personen van de militie het meeste impact had, kan dit niet verklaren waarom verzoeker naliet deze dreigbrief mét een kogel uit eigen beweging tijdens zijn vrij relaas te vermelden, of dit aan te halen toen hem tweemaal de kans gegeven werd om nog feiten te noemen, temeer gezien de incidenten die verzoeker meemaakten zich beperkten tot twee dreigbrieven (die hij beide niet spontaan vermeldde) en twee confrontaties.
- Dat verzoeker in deze brief bedreigd werd met de dood, zonder enige verdere context en zonder dat hij reeds benaderd was, is allerm minst een logische gang van zaken. Er kan immers niet worden ingezien waarom de personen van de vermeende militie verzoeker, van wie ze een samenwerking verlangden, reeds voor enig verzoek tot samenwerking zouden bedreigen met de dood. Ook verzoekers bewering dat

hij de brief achteraf gewoon verscheurde en niet dacht dat daar consequenties aan zouden verbonden zijn (NPO, p. 21), is ongeloofwaardig.

- Verzoeker verklaarde dat hij met zijn baas sprak over het incident op 22 januari 2022 (NPO, p. 21), waarop de baas simpelweg antwoordde dat hij het nodige ging doen (NPO, p. 21-22). Dat verzoekers baas dermate op de vlakte bleef en dat verzoeker ook niet doorvroeg over wat zijn baas dan precies ging doen om de salarissen en verzoeker veilig te stellen, is geheel ongeloofwaardig.
- Na de uitbetaling van de salarissen op 27 of 28 januari zou verzoeker een tweede enveloppe ontvangen hebben (NPO, p. 12, 22), maar ook deze enveloppe vermeldde hij niet toen hij gevraagd werd om zijn problemen uiteen te zetten (NPO, p. 12-13).
- Verzoekers verklaringen over het incident op 8 februari (NPO, p. 12, 23) zijn eveneens vaag en ongeloofwaardig. Zo wist verzoeker niet eens of het om dezelfde personen als de eerste keer ging (NPO, p. 23). De aanvallers zouden niet gezegd hebben waarom ze hem aanvielen (NPO, p. 24), waardoor verzoekers verklaringen louter gebaseerd blijken op veronderstellingen. Verder is het onaannemelijk dat niemand het incident zag gebeuren (NPO, p. 24) terwijl het aan het einde van de werkshift was (NPO, p. 24), op slechts een minuut of anderhalve minuut rijden van het gebouw met 2000 werknemers.
- Verzoeker stelde dat hij in het ziekenhuis van al-Mahmoudiya nog een dreig-sms kreeg omstreeks 9 februari 2022 (NPO, p. 12, 24-25), maar hij heeft niet eens geprobeerd om te weten te komen hoe men aan zijn gsm-nummer is gekomen.
- Terwijl verzoeker verklaarde dat de dreig-sms in februari 2022 de laatste keer was dat hij rechtstreeks iets van zijn vervolgers zou hebben gehoord (NPO, p. 25), verliet hij Irak echter pas in augustus 2022 (NPO, p. 11).
Gezien verzoeker beweerde dat zijn vervolgers nog regelmatig naar hem vroegen in de wijk en dat ze dit deden tot en met februari 2023 (NPO, p. 25), is het frappant dat verzoeker gedurende een half jaar niet benaderd werd, hoewel hij in die periode nog meermaals in Bagdad verbleef en ook nog geopereerd werd in het ziekenhuis van al-Mahmoudiya.
- Uit verzoekers verklaringen blijkt dat zijn familie in Irak, behalve financiële problemen, geen andere problemen aangeeft (NPO, p. 10).

6. De Raad stelt vast dat verzoeker geen concrete elementen aanbrengt die de voorstaande pertinente motieven kunnen verklaren of weerleggen. Deze motieven zijn draagkrachtig en vinden steun in het administratief dossier. Op grond hiervan wordt terecht besloten tot de ongeloofwaardigheid van het door hem uiteengezette vluchtrelaas. Het komt aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar hij evenwel geheel in gebreke blijft.

Verzoeker komt immers in wezen voor het overige niet verder dan het louter volharden in het vluchtrelaas, het herhalen van ongeloofwaardig bevonden verklaringen aangaande de dreigbrieven en incidenten, het minimaliseren van de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen omtrent verzoekers onwetendheden en nalatige handelingen om zich enigszins te informeren en het bekritisieren en tegenspreken van de gevolgtrekkingen door verweerder aangaande de methodiek van de vervolgers.

Dit kan bezwaarlijk een dienstig verweer worden geacht. Verzoeker slaagt er aldus niet in de hoger aangehaalde motieven te ontkrachten, noch een gegronde vrees voor vervolging aannemelijk te maken.

7. Verzoeker kan zijn asielerelaas evenmin middels stukken aantonen.

Waar in het verzoekschrift wordt benadrukt dat hij een klacht heeft neergelegd en er door verweerder in de bestreden beslissing geen opmerkingen worden gemaakt over de authenticiteit of de inhoud van dit stuk, dient te worden vastgesteld dat in de bestreden beslissing dienaangaande wordt aangevoerd als volgt:

“Wat uw klacht bij de politie, en uw verklaring aan de politie na de aanval betreffen, dient te worden opgemerkt dat dergelijke documenten uw relaas slechts kunnen staven bij het afleggen van geloofwaardige verklaringen, wat allerminst het geval is gebleken. Bovendien is het zo dat alle Iraakse documenten onbetrouwbaar zijn omdat er veel corruptie is bij het verstrekken ervan en omdat er zeer veel stukken tegen

betaling worden verstrekt of vervalst, zowel in Irak als daarbuiten (zie informatie die toegevoegd is aan het administratief dossier). Daarenboven, wie of waar die stukken ook werden verstrekt, zij geven enkel uw eigen verklaringen weer, niets meer en niets minder.”

Verzoeker brengt geen elementen bij waaruit kan blijken dat de beschikbare informatie niet (langer) correct zou zijn of dat verweerder hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken.

De Raad stelt verder vast dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift geen concreet verweer voert tegen de motieven van de bestreden beslissing met betrekking tot de door hem in de loop van de administratieve procedure overige neergelegde documenten zodat de Raad om dezelfde redenen als de commissaris-generaal deze stukken niet in aanmerking neemt als bewijs van de door hem voorgehouden nood aan internationale bescherming.

8. Gelet op wat voorafgaat, moet worden besloten dat *in casu* niet is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet. Derhalve kan verzoeker het voordeel van de twijfel niet worden gegund.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

9. Verzoeker beroept zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus. Noch uit zijn verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Wat de subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet betreft, verwijst de Raad integraal naar de omstandige motivering in de aanvullende nota van 26 augustus 2024 van verweerder en de beschikbare informatie waaruit blijkt dat er actueel voor burgers in Bagdad geen reëel risico is op ernstige schade in de zin van voormelde bepaling van de Vreemdelingenwet. Verzoeker brengt met de enkele stelling dat hij momenteel in Irak geen inkomen of huisvesting meer heeft en zijn familie het bijzonder moeilijk heeft in Irak geen elementen aan die erop wijzen dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestaan die tot gevolg hebben dat hij een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar het land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht november tweeduizend vierentwintig door:

W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

W. MULS